

Sygn. akt V U 1047/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2017 r. w Legnicy

sprawy z wniosku G. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania G. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 27 września 2016 r.

znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt V U 1047/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 września 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy G. P. prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jedynie okres 7 lat, 3 miesiące i 24 dni. Zakład podał, iż nie zaliczył do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach pracy wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...) – Zakład (...) w L. w okresie od 1 lipca 1980 r. do 31 sierpnia 1985 r., ponieważ zarówno w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 17 kwietnia 1990 r., jak i w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionym przez (...) Sp. z o.o. z dnia 13 października 2000 r. brak powołania na rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Ponadto, brak informacji, czy (...) Sp. z o.o. jest następcą prawnym Przedsiębiorstwa (...). Jednocześnie organ rentowy wskazał, iż udowodniany staż pracy w szczególnych warunkach wyniósłby 12 lat, 5 miesięcy i 24 dni – i wobec wymaganych 15 lat – byłby i tak niewystarczający do przyznania prawa do ww. świadczenia.

Od ww. decyzji odwołanie złożył wnioskodawca, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu podał, że w okresie od 15 lipca 1974 r. do 31 sierpnia 1985 r. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w Przedsiębiorstwie (...) – Zakład (...) w L. i praca ta była – jego zdaniem – pracą w szczególnych warunkach, o której mowa w wykazie A dziale VIII pod poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. oraz w wykazie

A dziale VIII pod poz. 2 pkt 5 załącznika do Zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Okoliczność zaś, że jego były pracodawca popełnił zaniedbania w zakresie wystawienia prawidłowego świadectwa pracy – zdaniem skarżącego – nie może negatywnie oddziaływać na jego uprawnienia emerytalne.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji. Dodał, że wskazany w odwołaniu początkowy okres zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...) – Zakład Wojewódzki w L. od 15 lipca 1974 r. do 30 czerwca 1980 r. nie był rozpatrywany, albowiem ubezpieczony nie przedłożył dokumentów na tę okoliczność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca G. P., ur. (...), wiek 60 lat ukończył z dniem (...) Wnioskodawca był członkiem OFE, ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu Państwa.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udowodnił 25 lat okresów składkowych, nieskładkowych i uzupełniających.

W dniu 7 lipca 2016 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie emerytury w tzw. obniżonym wieku emerytalnym. W wyniku rozpoznania wniosku ubezpieczonego ZUS Oddział w L. w dniu 27 września 2016 r. wydał decyzję odmawiającą wnioskodawcy prawa do emerytury, zaskarżoną w niniejszej sprawie.

/bezsporne, nadto dokumenty z akt emerytalnych wnioskodawcy/

Wnioskodawca G. P. w okresie od 15 lipca 1974 r. do 15 października 1974 r. odbywał wstępny staż pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) Oddział (...) w G.. W czasie odbywania tego stażu wnioskodawca pracował jako mechanik napraw pojazdów samochodowych.

W dniu 21 czerwca 1974 r. wnioskodawca uzyskał prawo jazdy kat. C – do prowadzenia pojazdów mechanicznych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

W dniu 27 września 1974 r. G. P. złożył podanie o przyjęcie od pracy w Przedsiębiorstwie (...) w Z. na stanowisko kierowcy. W dniu 24 października 1974 r. podanie to zaakceptowano z adnotacją o przyjęciu do pracy w charakterze kierowcy samochodu marki (...). Z dniem 28 października 1974 r. wnioskodawca otrzymał angaż na stanowisko kierowcy w Placówce Terenowej ww. Przedsiębiorstwa w G. oraz powierzony mu został samochód marki Ż.o całkowitym dopuszczalnym ciężarze do 0,8 tony. W dniu 28 października 1977 r. wnioskodawca został powołany do służby wojskowej. Służbę tę odbywał przez 22 dni, a następnie przez 29 dni był hospitalizowany i w związku ze stanem zdrowia przedterminowo zwolniony.

W dniu 3 stycznia 1978 r., po zwolnieniu ze służby wojskowej, wnioskodawca podjął zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) w Z. Zakład (...) w L. Placówka Terenowa G. na stanowisku kierowcy samochodowego. Pracując w tym charakterze, wnioskodawca jeździł pojazdami mechanicznymi o ładowności do 1 tony. W czasie tego zatrudnienia wnioskodawca dodatkowo w dniu 1 września 1978 r. zawarł z pracodawcą umowę o dodatkowe czynności spedycyjne na pojazdach do 1 tony ładowności.

Będąc zatrudnionym w ww. Przedsiębiorstwie wnioskodawca jeździł także samochodem marki N., którym rano przywoził pracowników do pracy. Następowo to w godzinach od 4:00 do 7:00.

Od dnia 1 lipca 1980 r. w związku z przeniesieniem ubezpieczonego do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy samochodu marki S. (...) (o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony), w miejsce dotychczasowego stanowiska kierowcy samochodu marki Ż., wnioskodawca otrzymał zmianę (podwyższenie) stawki zaszeregowania. Wniosek o podwyżkę wraz z ww. umotywowaniem wnioskodawca złożył w dniu 17 lipca 1980 r. W dniu 23 marca 1983 r. ubezpieczony zawarł z pracodawcą umowę o dodatkowe czynności ładowacza na pojazdach powyżej 1 tony ładowności.

W związku z ukaraniem wnioskodawcy przez Kolegium ds. wykroczeń zakazem prowadzenia pojazdów na okres 14 miesięcy, G. P. z dniem 1 września 1985 r. został przeniesiony do pracy na stanowisko ładowacza –konwojenta. Po upływie ww. zakazu wnioskodawca kontynuował zatrudnienie na stanowisku konwojenta.

W Przedsiębiorstwie (...) wnioskodawca pracował do dnia 13 kwietnia 1990 r. Ww. pracodawca w dniu 17 kwietnia 1990 r. wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym wskazał, że wnioskodawca w czasie zatrudnienia w ww. zakładzie od 15 lipca 1974 r. do 13 kwietnia 1990 r. w okresie od 1 lipca 1980 r. do 31 sierpnia 1985 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony wymienione w wykazie A dziale VIII poz. 2 pkt 2 wykazu stanowiącego załącznik do Zarządzenia nr 19 Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług z dnia 10 listopada 1986 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

W dniu 13 października 2000 r. firma (...) Sp. z o.o. w Z., w posiadaniu której znalazły się akta osobowe pracowników zlikwidowanego (...), wydała wnioskodawcy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym stwierdziła, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od 1 lipca 1980 r. do 31 sierpnia 1985 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony wymienione w wykazie A dziale VIII poz. 2 pkt 2 wykazu stanowiącego załącznik do Zarządzenia nr 19 Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług z dnia 10 listopada 1986 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

W dniu 23 kwietnia 1990 r. G. P. podjął zatrudnienie w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L.. Początkowo, do dnia 10 lipca 1990 r. pracował jako mechanik, a od dnia 11 lipca 1990 r. do końca okresu zatrudnienia w ww. Przedsiębiorstwie, tj. do dnia 23 października 1990 r. (przez okres 3 miesięcy i 13 dni) na stanowisku kierowcy autobusu. Prawo jazdy kat. D –do prowadzenia autobusów wnioskodawca posiada od 10 stycznia 1980 r.

Dowód: akta emerytalne ZUS, w tym: świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach

akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) w Z.

O/L. oraz w (...) w L.

przesłuchanie wnioskodawcy k. 38-38v, e-protokół z 11.01.2017 r., 00:43:25 i nast.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Obowiązująca od 1 stycznia 1999 r. ustawa o emeryturach i rentach z FUS przewiduje różne podstawy nabycia prawa do emerytury, uzależniając je od daty urodzenia ubezpieczonego. Osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r. – jak wnioskodawca – generalnie nabywają prawo do emerytury powszechnej w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego, który został określony w art. 24 tej ustawy. W przypadku mężczyzn urodzonych po dniu 30 września 1953 r. wiek ten wynosi co najmniej 67 lat (art. 24 ust. 1b pkt 20).

Cyt. wyżej ustawa emerytalna dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r. przewiduje jednak dodatkowo możliwość nabycia prawa do emerytury w tzw. obniżonym wieku emerytalnym, z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze na podstawie art. 184 tej ustawy. Wobec nieosiągnięcia przez wnioskodawcę powszechnego wieku emerytalnego, sporną kwestią pozostawało więc, czy spełnia on warunki do nabycia świadczenia tzw. obniżonym wieku emerytalnym.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku

przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa wyżej, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 32 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym przepisie, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Wykazanie ogólnego i szczególnego stażu pracy w wymiarze wyższym niż 25 i 15 lat nie mają znaczenia dla ustalenia samego prawa do świadczenia, a jedynie wpływają na jego wysokość.

Jak wynika z akt nin. sprawy, wnioskodawca w dniu (...) ukończył 60 lat. Był członkiem OFE, ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu Państwa, spełniając tym samym jeden z warunków nabycia prawa do wcześniejszej emerytury. Bezsporne było też, że wnioskodawca posiada wymagany ogólny okres zatrudnienia co najmniej 25 lat. Sporne w sprawie pozostawało natomiast, czy wnioskodawca ma wymagany okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy bowiem zaliczył ubezpieczonemu do pracy w szczególnych warunkach jedynie okres 7 lat, 3 miesięcy i 24 dni. Nie zaliczył mu do prac wykonywanych w szczególnych warunkach – z uwagi na błędy w wystawionych świadectwach wykonywania pracy w szczególnych warunkach – okresu pracy w Przedsiębiorstwie (...) od 1 lipca 1980 r. do 31 sierpnia 1985 r. Wnioskodawca twierdził natomiast, że w ww. Przedsiębiorstwie pracował stale i pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach jako kierowca samochodów ciężarowych od 15 lipca 1974 r. do 31 sierpnia 1985 r. (tj. przez 11 lat, 1 miesiąc i 7 dni), co łącznie z okresem uznanym przez ZUS daje ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Na powyższe okoliczności zawnioskował świadków.

W ocenie Sądu, materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu wykazał, że wnioskodawca nie spełnił przesłanki 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przede wszystkim materiał ten nie pozwolił na zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach całego okresu pracy wnioskodawcy w (...), wskazywanego przez niego w odwołaniu. Z dokumentów z akt osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w ww. Przedsiębiorstwie wynika wprost, iż w dniu 15 lipca 1974 r. wnioskodawca podjął pracę na wstępnym stażu pracy, który trwał do 15 października 1974 r. W czasie tego stażu wnioskodawca wykonywał pracę mechanika napraw pojazdów samochodowych, a więc pracę niezaliczaną do prac w szczególnych warunkach, co wynika nie tylko z powołanych wyżej dokumentów, ale także z przesłuchania samego wnioskodawcy. Pracę na stanowisku kierowcy w ww. Przedsiębiorstwie ubezpieczony podjął dopiero w dniu 28 października 1974 r., przy czym nie od początku była to praca na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Z dokumentów z akt osobowych wnioskodawcy wynika bowiem wprost, iż do 30 czerwca 1980 r. pracował on jako kierowca samochodu marki (...), a więc pojazdu o dopuszczalnym ciężarze całkowitym do 1 tony. G. P. twierdził natomiast, że samochodem ciężarowym jeździł od początku zatrudnienia w (...) i na tę okoliczność zawnioskował świadków. Jednakże – zdaniem Sądu – zeznania tych świadków nie były wiarygodne, przede wszystkim dlatego, że były nieścisłe (świadkowie nie pamiętali dokładnie, w jakich okresach wnioskodawca jeździł samochodem Star), rozbieżne z przesłuchaniem samego wnioskodawcy (świadkowie twierdzili, że wnioskodawca nigdy nie jeździł samochodem marki Żuk, podczas gdy on sam zeznał, że jeździł i Ż. i N.), a nade wszystko sprzeczne z dowodami z dokumentów. A pamiętać należy, że prawo do emerytury w obniżonym

wieku stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego i w związku z tym nie można poprzestać tylko na uprawdopodobnieniu wykonywania pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., lecz musi zostać udowodnione, i temu służą m.in. dokumenty. Dlatego w orzecznictwie podkreśla się, że same zeznania świadków czy wnioskodawcy, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Nie jest przy tym dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków w sytuacji, gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne (por. np. wyrok SA w Łodzi z dnia 16 października 2013 r., III AUa 211/13, wyrok SA w Białymstoku z dnia 22 maja 2014 r., III AUa 1344/13).

Z akt osobowych ubezpieczonego wynika natomiast, że jego podanie o pracę z dnia 24 października 1974 r. na stanowisku kierowcy w (...) zostało zaakceptowane przez ww. pracodawcę, jednakże z adnotacją o przyjęciu go do pracy w charakterze kierowcy samochodu marki (...). Z dowodu z dokumentu w postaci angażu z dnia 28 października 1974 r. wynika, że wnioskodawcy powierzony został samochód marki Ż. o całkowitym dopuszczalnym ciężarze do 0,8 tony. Ponadto, z umowy o dodatkowe czynności z dnia 1 września 1978 r. wynika, że dodatkowe czynności spedycyjne ubezpieczony wykonywał na pojazdach do 1 tony ładowności i za takie czynności był dodatkowo wynagradzany. Sam wnioskodawca –mimo że początkowo zaprzeczał, aby w okresie od 28 października 1974 r. do 30 czerwca 1980 r., z przerwą związaną z pobytem w wojsku– wykonywał pracę kierowcy samochodu marki(...) przyznał ostatecznie, że czasami, sporadycznie takim samochodem jeździł, rozwożąc pieczywo i ciastka. Co więcej, podał, iż w tym czasie jeździł także samochodem marki N., a więc również pojazdem o ciężarze całkowitym poniżej 3,5 tony, którym rozwoził pracowników. Takie zeznania stoją więc w sprzeczności z pierwotnymi kategorycznymi twierdzeniami odwołania, w których podawał, że jako kierowca samochodu ciężarowego pracował w (...) od początku zatrudnienia, a więc od dnia 15 lipca 1974 r. W szczególności że od tego dnia -co zostało już wskazane wyżej- pracował najpierw jako mechanik (do dnia 15 października 1974 r.). Z akt osobowych ubezpieczonego wynika, że na pojazdy o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony wnioskodawca przesiadł się dopiero w lipcu 1980 r. Świadczy o tym wprost treść wniosku ubezpieczonego o podwyżkę z dnia 17 lipca 1980 r., który motywował właśnie taką zmianą pojazdów. Zmianę powyższą potwierdza nadto nowa umowa o czynności dodatkowe podpisana z pracodawcą w dniu 23 marca 1983 r., a dotycząca wykonywania dodatkowych czynności ładowacza na pojazdach powyżej 1 tony ładowności, a nie –jak zawarta wcześniej umowa na czynności spedycyjne wykonywane na pojazdach o ładowności do 1 tony. A zatem, gdyby rzeczywiście było tak, jak twierdzi wnioskodawca i świadkowie, że w spornym okresie, tj. między 1974 a 1980 rokiem, wnioskodawca jeździł tylko samochodem ciężarowym marki S., to –zdaniem Sądu– znalazłoby to odzwierciedlenie w jakimkolwiek dokumencie z akt osobowych wnioskodawcy, w tym np. w zmianie angażu lub w treści zawieranych przez wnioskodawcę z pracodawcą umów o dodatkowe czynności spedycyjne/ładowacza. Tymczasem, w aktach osobowych wnioskodawcy, oprócz informacji z lipca 1980 r., nie ma żadnych innych informacji o tym, aby wnioskodawca od początku zatrudnienia jeździł S., czy też –aby na taki samochód przesiadł się wcześniej, tj. przed lipcem 1980 r. Informacje wynikające z akt osobowych wnioskodawcy potwierdzają natomiast, że do lipca 1980 r. G. P. jeździł pojazdem marki Ż. oraz marki N., a więc pojazdami o dopuszczalnym ciężarze całkowitym poniżej 3,5 tony. A skoro tak, to nie można uznać, że w okresie od 28 października 1974 r. do 30 czerwca 1980 r. wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach określoną w wykazie A w dziale VIII pod poz. 2 załącznika do ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., tj. pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Zresztą, nawet gdyby uznać, że –jak twierdzi ubezpieczony– w ww. okresie pracował jako kierowca S., to i tak ww. okresu nie można zaliczyć mu do prac w szczególnych warunkach, albowiem –jak wynika z przesłuchania wnioskodawcy– w tym czasie rozwoził on również pracowników do pracy samochodem marki N.. G. P. początkowo podał, że przywoził pracowników do pracy rano od 4:00 do 7:00, a następnie rozwoził ich do domów po południu od 14:00 do 15:00, a samochodem marki S. jeździł między godz. 7:00 a 14:00. Pod koniec przesłuchania sprostował swoje wcześniejsze zeznania, i stwierdził, iż po pracy nie rozwoził już pracowników. Nie mniej jednak, okoliczność, że rano między godz. 4:00 a 7:00 wnioskodawca pracował jako kierowca N., wyklucza możliwość uznania, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę jako kierowca samochodu ciężarowego marki S., skoro przez określoną część dobowego wymiaru czasu pracy każdego dnia jeździł samochodem o dopuszczalnym ciężarze całkowitym poniżej 3,5 tony. W myśl zaś § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których

praca w szczególnych warunkach wykonywana jest stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dzielenie zaś dobowego wymiaru czasu pracy na wykonywanie różnych czynności, z których niektóre nie są pracami w szczególnych warunkach określonymi w wykazie A załącznika do ww. rozporządzenia, uniemożliwia przyjęcie, że prace w szczególnych warunkach wykonywane w tych samych okresach były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż wnioskodawca nie udowodnił, że od początku zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) pracował jako kierowca pojazdu ciężarowego, o jakim mowa w wykazie A dziale VIII pod poz. 2 cyt. wyżej rozporządzenia. Wykazał natomiast, że w charakterze kierowcy takiego pojazdu pracował co najmniej od 17 lipca 1980 r. do 31 sierpnia 1985 r. (tj. przez 5 lat, 1 miesiąc i 15 dni), a więc podobnie jak zostało to wskazane w kwestionowanym przez ZUS świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionym przez zakład pracy w dniu 17 kwietnia 1990 r., a więc zaraz po zakończeniu zatrudnienia w (...). W ww. świadectwie wskazane jest, że ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych od 1 lipca 1980 r., co wynika najprawdopodobniej z faktu, że od tego dnia pracodawca podwyższył jego wynagrodzenie w związku ze zmianą pojazdu na pojazd marki S (...). Sam wniosek w tym przedmiocie wnioskodawca złożył jednak dnia 17 lipca 1980 r. Nawet gdyby liczyć okres pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach od 1 lipca 1980 r. (a nie od 17 lipca 1980 r.), to i tak łącznie z okresem uznanym przez ZUS (tj. 7 lat, 3 miesiące i 24 dni) nie da on wymaganego ustawą stażu 15 lat. Da bowiem jedynie 12 lat, 5 miesięcy i 24 dni. Do stażu tego Sąd dodatkowo doliczył okres 3 miesięcy i 13 dni pracy wnioskodawcy na stanowisku kierowcy autobusu w (...)Przedsiębiorstwie (...)od 11 lipca 1990 r. do 23 października 1990 r. Mimo że wnioskodawca w tym Przedsiębiorstwie zatrudniony został w dniu 23 kwietnia 1990 r., to okresu od dnia 23 kwietnia 1990 r. do dnia 10 lipca 1990 r. Sąd nie zaliczył ubezpieczonemu do prac w szczególnych warunkach, albowiem w tym czasie wnioskodawca nie pracował w charakterze kierowcy, ale w charakterze mechanika, przy czym nie tylko w kanałach remontowych, ale również na powierzchni, co sam przyznał podczas przesłuchania w dniu 11 stycznia 2017 r. Nie można zatem było zaliczyć jego pracy jako mechanika w ww. Przedsiębiorstwie do prac w szczególnych warunkach określonych w wykazie A w dziale XIV pod poz. 16 ww. rozporządzenia, gdyż nie były to prace wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w kanałach remontowych.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w tym okoliczność, że -nawet przy najkorzystniejszym dla wnioskodawcy przyjęciu- jego staż pracy w warunkach szczególnych wyniesie jedynie 12 lat, 9 miesięcy i 7 dni, a więc w dalszym ciągu będzie niższy niż wymagany ustawą staż 15 lat takiej pracy, Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie nie było podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. Dlatego też pozbawione uzasadnionych podstaw odwołanie G. P. oddalił, na podstawie art. 477(14) § 1 k.p.c., o czym orzekł w sentencji wyroku.